

բաւական է միայն բախտ ունենալ եկեղեցական ծուխից ընտրուելու, որ իբրեւ Եվստահութիւն գրաւած մարդիկ ունենան դիսկրեցիօն իշխանութիւն ամեն տեսակ կամայականութիւն կատարելու:

Եւ այդպիսի դատողութիւններէց յետոյ, այդպիսի ապշումով և ինքնահաւանութեամբ արտայայտուած, պ. Պատիսեանը խլում է սուրը կուսակցական ռազմական աստուածներէց և կարողում է Յովնանեան ուսումնարանի տեսչական հարցի գորդիան հանգուցը:

ԱՇՆԱՆ ՍՈՆԷՏՆԵՐԻՑ

(Նուիրում են Ն. ին)

Արդեօք նորից երազներն են թափառում
Սիրոյ յոյզներն հեռուից ուրախ ինձ կանչում.
— Ոչ դա աշնան դժգոյն տերևներն են թափուում
Սարից իջնող վտակները կարկաչում...:
Ես լսում եմ հիացմունքի մի շըշուկ.
Արդեօք նորից դձու ես հոգիս մեղմ յուզում:
— Ոչ դա գիշերն է սիրաշունչ տրամաշուք,
Դա երկինքն է խորհրդաւոր, երազուն...:
Ես ընկած եմ արձակ հովտում միայնակ,
Տարուած չքնաղ երազներով ցիր ու ցան,
Ինձ թւում է, որ եկել ես հերարձակ
Գիշերի պէս խորհրդաւոր ու անձայն...:
— Ոչ դա աշնան մերկ ծառերն են շառաչում
Սարից իջնող վտակները կարկաչում...:

Վահան Տէր-Գրիգորեան